

«Jaume, què no has fet?»

XAVIER PASTOR I EDUARD CARRERA. DIRECTOR I COORDINADOR DEL POSTGRAU DE RESOLUCIÓ DE CONFLICTES PÚBLICS I MEDIACIÓ COMUNITÀRIA. UDG

L'escàndol sexual del Sr. Jaume Torramadé, president de la Diputació de Girona, alcalde de Salt i màxim dirigent d'Unió Democràtica de Catalunya a Girona, ha nord-americanitzat la política gironina i ha acabat de fer-ho amb la catalana. Tal com afirma el professor Manuel Castells a El poder de la identitat, el segon volum del llibre L'era de la informació: economia, societat i cultura, el nord-americanitzament de la política passa per concentrar les informacions sobre els comportaments i la persona dels polítics en els mitjans de comunicació, bé perquè duen una vida exemplar i això és un valor que es vol transmetre o, al contrari, perquè són els protagonistes o estan implicats en escàndols sexuals, de prevaricació o de corrupció.

Des del punt de vista d'aquest nord-americanitzament, el cas Torramadé encaixa perfectament i més tenint en compte el darrer gran escàndol sexual als Estats Units: un president i una assessora. Aquest cas va commocionar l'opinió pública, no tant per l'afer sexual, sinó sobretot perquè el president, públicament, va mentir.

Així, en el cas Torramadé es reproduïxen uns fets similars, però sobretot es mostra la incapacitat d'un polític, primer, de comportar-se correctament –no fer un mal ús del seu poder–; segon, de resoldre un conflicte –disculpar-se i arribar a un acord–; tercer, d'evitar que es faci públic –afectant la seva carrera professional, el partit i les institucions que representa–, i, quart, de mentir, si tenim en compte la declaració pública del Sr. Amargant, cap de protocol de la Diputació de Girona, en la qual afirma que a la seva pregunta sobre el fets –«què has fet, Jaume?»– el president va respondre que en el sopar d'inici de campanya s'havia excedit realitzant tocaments sexuals a la seva assessora, la Sra. Amador.

Amb aquests fets, com hauria d'haver actuat el Sr. Torramadé per gestionar i resoldre aquest conflicte? I, sobretot, per evitar-ne la publicitat?

Vagi per endavant que si alguna cosa ha de canviar en general, però sobretot en la política, és que davant de fets que van contra de les lleis, les normes i l'ètica, s'ha de denunciar i deixar d'encobrir aquelles conductes i actituds que fan mal als altres directament o indirecta. Només així, lentament, recuperarem la confiança en la política i els polítics.

Dit això, en aquest cas, per ser operatius, calia, primer, analitzar el conflicte i, per tant, tenir la màxim informació. Hauria estat bé saber què és el que van veure els regidors i regidores presents en el sopar. De seguida, proposar una negociació amb l'altra part. Aquests dos primers punts són el que sembla que el Sr. Amargant va seguir, a petició del president.

A continuació, les persones implicades haurien d'haver acordat una solució al conflicte que els convingués o mitjançant un tercer –entenc que el Sr. Amargant es troba en aquest punt intermedi i és acceptat per totes dues parts juntament amb els representants legals per tractar de buscar la millor solució–. En aquest procés, el Sr. Torramadé hi hauria d'haver participat i demanat perdó a la Sra. Amador. Tothom és humà i es pot equivocar. En canvi, es va retirar, amagar i va enviar un altre a fer-ho. D'aquesta manera no es va restaurar l'honor de la persona afectada ni tampoc es va aprendre de l'error. Escoltades les declaracions, la figura del Sr. Torramadé trontolla i la seva actuació té un punt de covardia.

Paral·lelament, calia tractar el problema com un assumpte molt i molt privat. És important comunicar i incloure el mínim nombre de persones en l'afer. L'entrada dels responsables d'Unió de Barcelona fa més complexa la

gestió, ja que hi ha nous interessos en joc. El que és un conflicte entre un president i una assessora, passa a ser un conflicte de membres d'un partit –simpaties i antipaties personals i lluites de poder internes– i del partit –amb altres partits i amb els mitjans de comunicació–. Era necessari mantenir i finalitzar el procés de negociació fins esgotar totes les vies.

Si s'ha decidit solucionar dialogadament el problema, no calia demanar a ningú que mentís. S'entén un pacte de silenci en positiu, com a condició d'èxit per no entorpir les negociacions i assolir un acord. En canvi, com a negatiu si implica fer còmplices els altres de les teves malifetes, al preu que sigui, o per trencar la negociació i destruir legalment l'altre aprofitant la teva posició de poder.

Finalment, el més intel·ligent és jugar net, i més quan fent-ho així es resol el problema. Cal recordar que si el conflicte esdevé públic, el president serà la part més castigada. La denúncia per extorsió interposada pel Sr. Torramadé a la Sra. Amador trenca la negociació –deixant perdre l'oportunitat de resoldre privadament el conflicte–, fent empenyar el negociador –ja que se sent enganyat i utilitzat– amb la possibilitat que expliqui el que sap –i fent escalar al màxim el conflicte–, és segur notícia de portada en els mitjans de comunicació, i el deixa embolicat en un assumpte tèrbol, en què s'insinuen culpabilitats i es provoca tard o d'hora la retirada o caiguda del president.

Fa temps que a Salt i també a Girona es parla obertament del comportament i les actituds no gaire amables ni transparents del Sr. Torramadé, fet que li ha creat molts enemics. Massa poder? Poca ètica i intel·ligència política, social i personal.

Font del document:

http://www.diaridegirona.cat/girona/2012/12/17/jaume-que-no-has-fet/596002.html?utm_source=rss